

— Влѣзте добри хора!—прикани ги Иосифъ.

Овчаритѣ паднаха предъ Младенеца, около главичката на Когото играеше свѣтълъ кржгъ. Тѣ Му поднесоха две агънца, защото бедниятъ Хуръ донесе само своето чисто сърдце. После съ души, изпълнени отъ упование, напустнаха пещерата, за да разнесатъ славата Му . . .

А по цѣла Иудея заредиха нечувани знамения.

Зимата свърши още не започнала. Цвѣтя изпѣстриха полетата. Запърхаха луди пеперуди, запѣха птички. Ноще небето се люлѣеше отъ ангелски крила и надъ земята се носѣше тиха и таинствена пѣсенъ...

И, преди полунощъ, едрата звезда огрѣваше пѣтя за пещерата.

Хората живѣеха въ трепетъ.

Иосифъ и Мария не усѣщаха днитѣ.

Една вечеръ бедниятъ Хуръ дойде съ своето първо агънце. Преди да колѣниче, изъ свѣтлата нощъ запѣха весели звънчета. Тѣ ясно завиха, смлѣкнаха предъ пещерата, и твърдъ и смѣлъ гласъ произнесе:

— Миръ вамъ, които почитавате подъ ясното око на Бога! Видѣхме славата Му и идемъ да преклонимъ глави въ нозетѣ Му!

Иосифъ излѣзе и като на сънъ застана до входа.

Предъ него стояха яздачи на две камили и едъръ, черенъ конъ.

Камилитѣ колѣничиха. Яздачитѣ и конникътъ слѣзоха.

— Влѣзте съ Бога, незнайни пѣтници! — покани ги Иосифъ.

Къснитѣ гости бѣха облѣчени въ скъпи дрехи. Бедниятъ витлеемски овчаръ се изплаши и отстѣпи на страна.

До нозетѣ на Новородения припадна яздачътъ на бѣлата камила:

— О, Господарю на свѣта, азъ, Валтасаръ, египетскиятъ мждрецъ, Ти поднасямъ мждростъта, която отъ хиляди години се сбира около троноветѣ на безсмъртнитѣ ни фараони. Не отхвърляй моя даръ . . .

И Валтасаръ отстѣпи, а напредъ излѣзе Каспаръ:

— О, Царю на царетѣ, нѣма по-благовонни отъ моята смирна, отъ моитѣ смоли и масла. Тѣ сж взети отъ сърдцето на Ливанъ, и конътъ ми едва престѣпва отъ тежестъта имъ! Ако поискашъ, съ тѣхния димъ азъ ще ограждамъ цѣлъ животъ Твоя тронъ. Приеми и моя даръ..

Тогавъ чакъ пристѣпи Мелхиоръ — яздачътъ на жълтата камила:

— Приветъ на Тебе, Свѣтли-на на земята, отъ божествения